

Una obra mestra

El plaer de llegir el volum escrit per Ferran Sàez intitulat *La vida aèria* és intens; és un plaer diferent al narratiu, a la invenció, als personatges, als detalls, a l'enjòllit o a les palpitations de l'espai (si es pot dir així) i del temps. Ferran Sàez ha escrit un llibre fenomenal que se situa en l'estela dels que escriuen dietaris, dels que diuen seguir l'estela de Montaigne, de Josep Pla i de Joan Fuster. Com ell mateix indica, es fa de molt mal ressenyar aquest volum: el dietari, per la varietat de temes tractats, per la proliferació de pensaments abocats, per la reiteració de motius i per la dificultat d'encabir en quatre ratlles el seu significat, és un mal assumpte per a les ressenyes.

Un dietari no posseeix un argument –tret de la pròpia vida, de terme vital, i de les tragicomèdies de les malalties i aprensions–, de manera que, com ja apunta el mateix assagista, fabricar una ressenya sobre el llibre és pràcticament impossible. El llibre no es deixa abraçar sense caure en tòpics malgirbats. S'ha de llegir. Cal el temps per llegir-lo. Cal l'esforç de llegir-lo. El seu resum és un engany. Potser un dels nuclis argumentals és precisament les ganes de l'autor de escapar dels tòpics com de les persones tòxiques, sense contemplacions.

Tampoc *La vida aèria* és un llibre que puguis recomanar a qualsevol lector format en les fórmules tòpiques de les novel·les rosa o negra. Demana un lector bregat. Un bon lector.

D'altra banda, és possible que si no hagués conegut molt vagament una tarda dels anys vuitanta al Ferran Sàez en la intimitat d'un pis d'estudiants paupèrrim i fosc, potser no m'hagués posat a llegir-lo ara. Si no fos amic de Jordi Jové –amic de joventut, quan les amistats són incondicionals– no crec tampoc que m'hi hagués submergit amb insistència. Aquella llunyana tarda dels anys vuitanta, Ferran Sàez llegia els versos de Vicent Estellés, en especial, si no em falla la memòria *Foc de garbons* i potser un tipus de poesia que, pel que vaig mig entendre, estava molt lligat a la seua experiència vital d'infantesa de la Granja d'Escarp que, pel que he anat llegint al volum fou tan intensa com la seua afició a les flautes japoneses o el llaüt barroc.

Repeteixo: el seu volum és tan variat de temes, formes i recursos que m'excuso de no fer-ne el resum impossible. (Podríem dir que a la manera de Montaigne vol pintar-se a ell mateix, si se'm permet tal vulgaritat.) He anat llegint els seus llibres amb una certa peresa (la *perea* del Baix Segrià) fins al punt que he sentit la nàusea del que s'autocompadeix. La nàusea del que es justifica a si mateix, que és un dels assumptes candents del llibre.

Si volen una frase enginyosa, els puc dir que *La vida aèria* és l'autor en calçotets, i amb les volutes del pensament il·lustrat colpint-te amb força. Un gran llibre. Un llibre enorme, esclaridor. Una obra mestra.

↓
**FERRAN SÀEZ HA PUBLICAT
 UN LLIBRE FENOMENAL QUE
 SE SITUA EN L'ESTELA DELS
 QUE ESCRIUEN DIETARIS**

